

Sygn. akt V CNP 31/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi E. D. (D.)

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...]

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.

przeciwko E. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

**odrzuca skargę i zasądza na rzecz powoda od skarżącego
1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanego E. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 kwietnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie tego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, www.sn.pl). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć”, czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości

oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, www.sn.pl). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe powołał się na wartość przedmiotu niniejszego sporu, która bez świadczeń ubocznych nie przekracza 50 tysięcy złotych, więc nie mógł on wnieść „kasacji” i jedynym trybem postępowania, który dla niego istnieje, to niniejsza skarga. Skarżący pominął analizę pozostałych środków zaskarżenia, a tym skrótownym twierdzeniem nie wykazał niedopuszczalności złożenia innych środków prawnych.

Niezależnie od powyższego należy również zaznaczyć, że zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. po stronie skarżącego leży obowiązek oznaczenia wyroku, od którego skarga jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części. Przewidziany w tym przepisie obowiązek określenia, czy orzeczenie jest zaskarżone w części, czy w całości oznacza konieczność precyzyjnego określenia zakresu zaskarżenia. Natomiast skarżący w niniejszej sprawie tego wymogu nie dopełnił w sposób należyty. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli sposób sformułowania zakresu zaskarżenia uniemożliwia pewne ustalenie zakresu zaskarżenia wyroku nawet przy zastosowaniu przez sąd starannych zabiegów interpretacyjnych (postanowienie SN z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt V CNP 14/14, www.sn.pl). Jedynie to, że z całokształtu postępowania przed sądami powszechnymi i argumentacji przedstawionej w skardze wynikać może zakres zaskarżenia, sprawia, iż nie można tego wymogu uznać za zupełnie niespełniony.

Skarżący określił wysokość podnoszonej przez niego szkody na kwotę 57.873 zł. Jak wynika z kalkulacji przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy, a nie wyczerpująco przedstawionej przez skarżącego (jest to bowiem już kolejny element skargi, którego jej autor precyzyjnie nie wskazuje), część z tej kwoty stanowią koszty procesu. Koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet wtedy, gdy zostały uiszczone, nie stanowią szkody uzasadniającej

wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt I CNP 43/14, wyrok SN z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt I BP 3/17, postanowienia SN z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 39/08 i z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt IV CNP 41/13, www.sn.pl).

Ponadto na marginesie należy dostrzec, że wprawdzie zarzuty sformułowane w skardze są zarzutami naruszenia prawa materialnego, ale mimo wyraźnego zastrzeżenia przez autora skargi, iż omówione okoliczności faktyczne zostały przytoczone w celu wykazania niewłaściwego toku rozumowania Sądu Okręgowego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, ocena dowodów pozostaje wyłączną domeną sądów powszechnych i nie może być dokonywana oraz kontrolowana przez Sąd Najwyższy. W szczególności Sąd Najwyższy jest w niniejszej sprawie związany ustaleniami faktycznymi w przedmiocie nieusunięcia budowli pozostawionej na przedmiotowym gruncie po upływie terminu określonego umową, brakiem przekazania terenu powódce po wygaśnięciu umowy, czy w szczególności brakiem wykazania przez skarżącego, że „wszystkie sprawy związane z łączącą strony umową są pozytywnie załatwione” (s. 5 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), co czyniłoby ją oczywiście bezzasadną. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, usytuowana wśród nadzwyczajnych środków zaskarżenia, mająca na celu uzyskanie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem działania władzy publicznej polegającego na wydaniu orzeczenia, może odnieść zamierzony skutek tylko wówczas, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter wyjątkowy i nie może być traktowana jako środek prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku (zob. wyrok SN z dnia 2 lipca 2009 r., sygn. akt II BP 27/08, nie publ. oraz wyrok SN z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III BP 9/15).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

aw

jw